

D E L E N T E *)

(D e r L e n z)

V o n

FRANS HULLEMAN

*De Lente, de lente is weêr in het land,
De Lente waar dichters van zingen,
Van bloesem en bloemen aan struiken en plant,
Die naar licht en nieuw leven zich wringen.*

*De Lente, de jonge, zij strijkt door de lucht,
Maar is niet de zachte en teed're,
Zij striemt met haar windzweep en geeselt geducht
De mensch in zijn wintersche klee'd'ren.*

*De Lente slaat regen in 't nurksche gelaat
En buldert en boldert, — de goede! —
Zij rukt aan de vensters en rent door de straat
En steelt er van hoofden de hoeden.*

*Geen vogelroep klinkt en geen zonnestraal glanst
Langs mijn regen-doorsijpelden gevel.
En 's avonds dan zijn de lantarens omkranst
Met 'n nimbus van vochtigen nevel.*

*De tulpen, zij beng'len zoo kracht'loos terneêr
Naast druilende, trieste seringen.
Dit is nu de Lente, het teêr-prille weêr,
Waar de dichters in verzen van zingen.*

*En toch laait de lente door ad'ren en bloed
En toch hijgt het hart in blij beven
O, Lente, breng zonlicht, geef kleurigen gloed
Aan 't eeuwig verjongende Leven.*

*) De Lente is intusschen toch gekomen in volle, oude pracht. Maar het is zoo kort nog geleden dat wij allen zuchtten, gelijk de heer Hullemann deed, dat het ons nie onaardig leek deze klacht te plaatsen en ons nu dubbel te verblijden. (Aus „Nederland“)